

	<p>Tárgyak: Hínáros víziboglárka - Ranunculus trichophyllus</p> <p>Intézmény: Rippl-Rónai Múzeum Fő u. 101. 7400 Kaposvár 20/287-9323 titkarsag@smmi.hu</p> <p>Gyűjtemények: RRM_TT_DF_Természettudományi Digitális Fényképgyűjtemény</p> <p>Leltári szám: RRM_TT_DF_2460</p>
--	---

Leírás

A magyarországi lágyszárú növények közül a boglárkák mindegyike sárga vagy fehér virágú. Előbbiek szinte mindegyike nedvességkedvelő, de alapvetően szárazföldi növény, utóbbiak viszont kifejezetten vízben élő, a fenékre legyökerező, hínárszerű növények. Ezért is nevezték el őket víziboglárkáknak. Leggyakoribb fajunk hazánkban a hínáros víziboglárka.

A hínáros víziboglárka sekély, ezáltal gyorsan felmelegedő álló- vagy lassan folyó vizekben alkot jelentősebb állományokat. Kisebb telepei előfordulnak középhegységeink és dombvidékeink lassúbb folyású patakjaiban is, de sokkal gyakoribb a sík vidékeken, többek között a Magyar Alföld nagy részén, ahol szikes tavakban is gyakorta megfigyelhetjük. Somogy megyében – ahogy a Dunántúl nagy részén - elég szórványosan fordul csak elő, főként a Belső-Somogyi homokvidéken és Külső-Somogy dombvidékein, ahol kevésbé bolygatott halastavak jellemző növénye, de megtelepedik egyéb kisebb vizekben, tocsogókban, belvizes foltokban. Egyes helyeken még itt is jelentős kiterjedésű állományai tenyésznek, de legtöbbször csak apróbb foltokban található meg.

Hínárnövényekhez hasonlóan a tófenékre gyökerezik, szárának és nagyon sűrű, vékonyan sallangos leveleinek egy része a vízben van, egy részük a víz felszínén lebeg. Itt hozza április végétől júniusig a kis méretű, fehér, közepén sárga színű virágait. Ha olyan kicsi víztestekben fejlődik ki, amelyek a nyár egy részében kiszáradnak, a víziboglárka nem feltétlenül pusztul el, ugyanis bizonyos ideig nyílt vízfelület nélkül is megmarad, ha a nedves iszaptól még fel tud szívni elég nedvességet.

Hazánkban összesen 7 víziboglárka-faj fordul elő, amelyeket elég nehéz, különösen terepen elkülöníteni egymástól. A hínáros víziboglárka a tágabb tűrőképességű fajok közé tartozik, ezért ez a legelterjedtebb, és a legkevésbé ritka faj. Egyes fajoknak – mint például az Alföld szikes tavaiban előforduló pajzsos víziboglárkának – a felszínen lebegő levelei nem hínárszerűen sallangosak, hanem laposak, egyszerű levélszerűek. A ritka fajok közül a nagy víziboglárka a Nyugat-Dunántúl egyes pontjain fordul elő, a hazai legritkább és az egyetlen védett faj, az úszó víziboglárka pedig kizárólag a Mosoni-Duna néhány pontján él. A

víziboglárkák minden faja erősen vízhez kötött, ráadásul a sekély – ezáltal könnyebben kiszáradó és eltűnő – élőhelyekhez. Az egyre gyakoribb és hosszabb aszályos időszakok jelentősen veszélyeztetik ezeket, ráadásul a víziboglárkák csak a kevésbé bolygatott helyeken maradnak fenn. A halastavakon a túlzott tápanyagutánpótlás, a nagy mennyiségű telepített hal, a meder kotrása és rendszeres karbantartása mind nagyon hosszú időre eltüntetheti a víziboglárkák állományait. Mindezek miatt erősen veszélyeztetett növényfajoknak számítanak hazánkban.

Alapadatok

Anyag/ Technika:

Digitális

Méretek:

350 dpi, 3648 x 2738 pixel, jpg

Események

Felvétel	mikor	2020. május 03.
készítése	ki	Schmidt Péter
	hol	Pusztakovácsi

Kulcsszavak

- boglárkafélék
- kétszikűek